

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Hnutí DUHA Olomouc**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, zastoupeného Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné SMC Development a.s., se sídlem Washingtonova 1624/5, Praha 1, zastoupené Mgr. Martinem Mládkem, advokátem se sídlem Koněvova 130/16, Praha 3, pro doručování Squire, Sanders & Dempsey v.o.s., advokátní kancelář, Václavské náměstí 57, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2011 č.j. KUOK 71976/2011, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 178,- Kč do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a jinak potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen stavební úřad) ze dne 18.4.2011 č.j. Smol/ÚSO/77/2343/2010/Še, jímž byla umístěna stavba „Galerie Šantovka – 1. etapa“ obchodně-společenské centrum včetně dopravy v klidu, napojení na dopravní infrastrukturu, mostních objektů, napojení na inženýrské sítě, terénních a sadových úprav, zařízení staveniště a úpravy na vodních tocích, pro SMC Development a.s. (dále jen stavebník).

Žalobce v žalobě namítl nesoulad projektu s územním plánem, když nebyl respektován

- 1) minimální podíl bydlení, který má být v ploše KX 20%;
- 2) významný podíl parkové zeleně, když na plochách KX jsou veškeré funkční náplně přípustné právě jen na plochách s významným podílem parkové zeleně. Parková zeleň se přitom podle žalobce vyznačuje střídáním vegetačních stupňů (mělo by být zastoupeno bylinné, keřové i stromové patro) a má plnit rekreační a odpočinkové funkce. Podle žalobce toto není splněno u zatravněných střech, na fasádě a na terasách objektu. Správní orgány také zahrnuly do parkové zeleně i plochu „Severní předměstí“ a „Centrum“, což je nepřípustné rozšíření.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K první námitce uvedl, že žalobce je občanským sdružením s právem namítat v řízení jen otázky, které souvisejí s ochranou přírody a krajiny, proto byla jeho námitka ohledně podílu bydlení zamítnuta jako nepřípustná. Ke druhé námitce uvedl, že rozhodující je podle něj dodržení funkce zeleně, nevidí proto důvod, proč by do plochy parkové zeleně neměly být zahrnuty plochy na střechách a fasádách stavby. Územní plán nestanovuje minimální procento ozelenění pro dodržení významného podílu zeleně. V minulosti se jednalo o zastavěnou plochu, kde se nacházel průmyslový objekt Milo závody, a ten žádnou zeleň neobsahoval.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla k první žalobní námitce shodně s žalovaným, že tato námitka žalobci nepřísluší. Ke druhé žalobní námitce uvedla, že tato je formulována zavádějícím způsobem. Žalobce citoval seznam šesti položek, z nichž pouze tři zpochybnil, aniž by zároveň argumentoval, proč zbývající tři položky, které nenamítl, nereprezentují významný podíl parkové zeleně.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce (občanské sdružení s hlavním cílem chránit přírodu a krajinu, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti)

vznášel obdobné námitky jako v žalobě již v řízení před správními orgány. První žalobcová námitka byla stavebním úřadem zamítnuta jako nepřipustná a žalovaný se s ním ztotožnil, když argumentoval, že žalobce může vznášet jen námitky v rozsahu předmětu své činnosti podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce v žalobě opakoval věcnou podstatu své námitky, proti závěrům žalovaného o její nepřipustnosti nijak nebrojil. U jednání 5.3.2014 nově namítl, že soulad či nesoulad s územním plánem je otázkou veřejného zájmu, proto se žalovaný měl vyjádřit k námitce žalobce ohledně podílu bydlení. Navrhl také, aby soud provedl důkaz výsledkem vedoucí oddělení územního plánu odboru koncepce a rozvoje Magistrátu města Olomouce k výkladu číselného označování ploch v územním plánu.

K první žalobní námitce krajský soud odkazuje na rozsáhlou a konstantní judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 4.2.2010 č.j. 7 As 2/2009 – 80 : *S námitkami občanského sdružení, které své postavení účastníka správního řízení odvozuje z § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je správní orgán povinen se věcně vypořádat pouze v případě, že se týkají zájmů, které občanské sdružení ve správním řízení hájí, tj. pokud souvisejí s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena citovaným zákonem (srovnej zejména § 1 až § 3 citovaného zákona). V opačném případě postačí, pokud správní orgán přezkoumatelným způsobem zdůvodní, proč se námitky uplatněné občanským sdružením těchto zájmů netýkají.* V daném případě směřovala námitka žalobce k dodržení podílu bydlení v ploše KX, na níž byla stavba umístována, což rozhodně nespadá pod okruh zájmů, chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud se takovou námitkou žalobce nezabývaly věcně, a ani krajský soud neshledal důvod, aby k ní cokoli dalšího doplňoval. Pokud jde o řešení otázky veřejného zájmu, soud vyhodnotil tuto námitku jako opožděnou, když byla žalobcem poprvé použita až u jednání (srov. § 71 odst. 1 písm. d/, § 72 odst. 1, 4 s.ř.s.). Návrh na výslech svědka k číselnému označování ploch v územním plánu soud zamítl jako nadbytečný. První žalobní námitku shledal soud nedůvodnou.

Z obsahu správních spisů soud dále zjistil, že stavba byla umístěna v lokalitě „Ostrov“, což je z hlediska územního plánu plocha KX, na níž jsou veškeré funkční náplně přípustné jen na plochách s významným podílem parkové zeleně (bez dalšího vysvětlení či konkretizace). Lokalita „Ostrov“ (KX 487) má plochu celkem 34205 m². Stavební úřad ve svém rozhodnutí pojal do části Zeleň a vegetační úpravy i jiné plochy než „Ostrov“ (Severní předměstí, břeh potoka v lokalitě „Centrum“). K námitce žalobce o podílu parkové zeleně uvedl stavební úřad, že podstatná část zeleně se nachází v plochách KX a jen výrazně menší podíl v ploše „Severního předměstí“. Územní plán podle stavebního úřadu nevylučuje, aby do parkové zeleně byly zahrnuty i střechy nebo fasády staveb, rozhodující je dodržení funkce parkové zeleně. Stavební úřad zdůraznil význam lokálního biokoridoru, který se nachází v lokalitě (boční rameno potoka). Územní plán nestanoví minimální procento ozelenění, podle stavebního úřadu jde v daném případě o významný podíl. Žalobce v odvolání věnoval parkové zeleni pouze jeden odstavec, v němž namítl, že má jít o travníky, vzrostlé stromy, keře, přičemž střecha nebo fasáda nesplňují požadavky na parkovou zeleň. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v lokalitě „Ostrov“ bude zeleň na ploše celkem cca 7170 m² (ozeleněné plochy cca

3000 m², vegetační střecha extenzivní cca 1445 m², vegetační střecha intenzivní cca 260 m², upravené nábrežní plochy cca 2465 m² a na fasádě cca 560 m². Žalovaný uvedl i lokalitu „Centrum“ (4125 m² zeleně). Zopakoval, že územní plán nestanovuje minimální procento ozelenění, zdůraznil úlohu přírodní rostlé zeleně v části biokoridoru a uzavřel, že rozhodující je dodržení funkce parkové zeleně, do níž mohou být podle žalovaného zahrnuty i plochy zeleně nacházející se na střechách a fasádách.

U jednání byl na návrh žalobce proveden důkaz 9 fotografiemi, dokumentujícími stav stavby a ozelenění v únoru 2014.

Pojmy „parková zeleň“ a „významný podíl parkové zeleně“ nejsou v našem právním řádu definovány a nejsou konkretizovány ani v územním plánu města Olomouce. Bylo tedy na správních orgánech, aby tyto pojmy vyložily a aplikovaly na konkrétní podmínky daného případu. Ačkoli jsou odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v tomto směru poměrně kusá, lze v nich vysledovat základní myšlenku, tedy, že není důvodu, proč by parková zeleň nemohla zahrnovat i ozelenění na střechách a fasádách. V obecném smyslu, tak, jak je zeleň obvykle pojímána (viz např. materiál Ústavu územního rozvoje, dostupný na jeho stránkách : <http://www.ur.cz/default.asp?ID=2571>, kapitola C.5 Zeleň), lze plochy zeleně vymezit jako segment území se souborem prvků přirozeně vzniklých nebo záměrně založených a uspořádaných podle zahradně architektonických a krajinářských zásad. Tyto prvky mohou být jak živé (stromy, keře, byliny), tak neživé (terén, kameny, voda) a zahrnují i parkový mobiliář (zídky, pergoly, lavičky, osvětlení). Zeleň může mj. pomoci oslabovat působení nesourodých architektonických prvků v urbanistickém prostoru. Podle názoru krajského soudu se dá souhlasit s žalobcem v tom, že parková zeleň má plnit rekreační funkci a že zahrnuje veškerá vegetační patra. Žalobce ovšem v průběhu správního i soudního řízení poukazoval jen na některé části navržené zeleně (střechy, fasády), zatímco další – z hlediska velikosti i významu podstatnější (nábreží, východní „náměstí“) ponechal bez povšimnutí. Soud se shoduje se správními orgány v názoru, že součástí zeleně mohou být i plochy ozeleněných střech a fasád, ačkoli je zřejmé, že tyto plochy nebudou obsahovat veškerá vegetační patra. Podle názoru krajského soudu není nutné a někdy ani možné, aby každá jednotlivá součást parkové zeleně v sobě zahrnovala veškerá patra, rozhodující však je, aby v posuzované lokalitě byly obsaženy rozmanité typy parkové zeleně, od bylinného patra po vzrostlé stromy, což bylo v daném případě splněno. K fotografiemi dokládáný stav zeleně v současné době je třeba poukázat na § 75 odst.1 s.ř.s., podle něhož vychází soud při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Pokud jde o kvantitativní vymezení („významný podíl“), soud ve shodě s žalobcem vytýká správním orgánům, že do zeleně zahrnuly i tu část, která se nachází jinde než v lokalitě KX 487 „Ostrov“, neboť právě na „Ostrově“ byla daná stavba umístována. Přesto však, porovnáním celkové plochy lokality „Ostrov“ (34205 m²) a ploch zeleně umístovaných v této lokalitě (7170 m²) je zřejmé, že zeleň zde má tvořit 20,9%, což lze podle názoru krajského soudu označit za významný podíl. Také druhou žalobní námitku shledal soud nedůvodnou.

Krajský soud proto žalobu zamítl v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalovaného tvoří doložené jízdné pracovníka žalovaného z Olomouce do Ostravy a zpět vlakem a MHD v částce celkem 178,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalobci povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 5. března 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu